

BEL OLID

Esriptora. Publica 'Vents més salvatges' (Ed. Empúries)

“La injustícia quotidiana ens passa desapercibuda”

Marta Rojals defineix l'escriptura d'Olid amb aquesta frase: “la Bel et pot explicar la cosa més terrible de la manera més bella”. Aquesta bellesa pulcra i violenta traspua en cadascun dels relats compilats en *Vents més salvatges*. Olid (Mataró, 1977) tradueix, fa classes i escriu novel·la, assaig, teatre, poesia, contes, blocs i textos de tota mena. Participa en tertúlies en alguns mitjans. És presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. D'opinió contundent, expressada amb suavitat.

Els seus relats reflecteixen injustícies amagades en la quotidianitat.

Són injustícies en el sentit ampli i total, el que passa és que com que hi estem acostumats, ens passen desapercibudes.

Els relats són com una crida?

Sí.

Darrerament surt molt als mitjans, amb postures a favor de la igualtat i amb denúncies valentes.

Com ho viu?

El que pot interessar a la gent de mi és precisament la meua posició molt clara davant del món i no té cap sentit canviar-la. En tot cas, d'una banda

per mi hi ha la literatura, jo escric perquè m'agrada i necessito fer-ho i, per l'altra, el discurs públic, on, sóc conscient, dono una visió que no és l'hegemònica. Però ho està fent molta altra gent, també.

Comenta que és filla d'una generació que no ha assolit els reptes obvis de les dones.

Crec que els havíem aconseguit i els hem de tornar a lluitar perquè els estem perdent. És aquesta sensació de roda de hámster, que a la que et despistes t'han pres el poc que has guanyat. Passa en molts col·lectius.

La crisi ha fet encara més difícil viure de la literatura a casa nostra.

Ningú s'ha fet ric mai escrivint en català. Tenim els

lectors que tenim. Per fer una obra coherent, necessites temps, que vol dir diners. I ara tenim el sùmmum: l'atac als escriptors jubilats: quan, finalment, tens temps, l'Estat et penalitza.

Vostè és una de les signants del manifest del col·lectiu Koiné.

El manifest demana que el català es protegeixi més que el castellà, que no està en perill. No podem tancar els ulls davant aquest problema: la igualtat entre el català i el castellà no existeix.

L'atac als escriptors jubilats:
quan finalment tens temps per
escriure, l'Estat et penalitza